

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 8C/42/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7625202675
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blažena Fedorková
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2025:7625202675.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Spišská Nová Ves, sudca JUDr. Blažena Fedorková, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, D. B., právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou LEGALINK, s.r.o. so sídlom Mlynské nivy 53, Bratislava, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Prievozská 2, Bratislava, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Prievozská 2, Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou dožadoval vydania primeraného zadostučinenia v pôvodnej výške 600 € bez príslušenstva s odôvodnením, že rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves Sp. zn.: 8Csp/192/2020 - 264 zo dňa 9. marca 2023 v konaní o zaplatenie 3.219,45 eur s prísl. ("Pôvodné konanie") súd prvej inštancie žalobu žalovaného (pôvodne žalobcu) voči žalobcovi (pôvodne žalovanému) zamietol a priznal mu náhradu trov konania v rozsahu 100% (ďalej len "Pôvodný rozsudok"). Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach Sp. zn.: 3CoCsp/33/2023 - 309 zo 16. mája 2024 odvolací súd Pôvodný rozsudok potvrdil a priznal žalobcovi (pôvodne žalovanému) náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2. Podľa platného znenia § 3 ods. 5 posledná veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, má právo na primerané finančné zadostučinenie (ďalej len "PFZ") spotrebiteľ. Platné znenie normy teda žiadnu ujmu a ani hrozbu ujmy nevyžaduje. Rovnako tak nie je rozhodujúce, či žalobca bol v Pôvodnom konaní v postavení žalobcu alebo žalovaného.

3. Vo vzťahu k ustanoveniu zák. č. 250/2007 Z. z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadostučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie Zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené Zákomom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Postačuje spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti viesť k ujme spotrebiteľa, a základ nároku na finančné zadostučinenie je tak daný (arg. "má právo"). Pri vzniku nároku na primerané finančné zadostučinenie treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi

a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite (t.j. preventívna funkcia).

4. Konajúci súd žalobu žalovaného v Pôvodnom konaní zamietol v celom rozsahu, pričom svoje rozhodnutie (Pôvodný rozsudok) odôvodnil nasledovne:

"44. Žalobca teda nepreukázal základný predpoklad platného postúpenia pohľadávky, ktorej sa v konaní domáha, a ktorým bola splatnosť postupovaného záväzku. V zmysle vyššie uvedeného zmluva o postúpení pohľadávok je podľa § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 17 zákona č. 129/2010, § 92 ods. 8 zákona o bankách neplatná, teda žalobca nevstúpil do právneho postavenia pôvodného veriteľa zo zmluvy o úvere a jeho aktívna vecná legitímácia v konaní nie je daná, preto žalobcovi nemožno priznať ani nepremiľčané a neuhradené splátky do 13.03.2019. Keďže žalobca v konaní nepreukázal, že sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie pred súdom, súd žalobu zamietol."

5. Dôvodom pre zamietnutie žaloby žalovaného v Pôvodnom konaní bolo najmä porušenie § 39 OZ, § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. a § 92 ods. 8 zákona o bankách.

6. Z vyššie uvedeného vyplýva, že boli splnené všetky predpoklady na priznanie nároku na PFZ žalobcovi.

7. Z hľadiska určenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia má žalobca za to, že by súd mal prihliadať najmä na správanie žalovaného, ktorý v Pôvodnom konaní, ktoré inicioval, požadoval od žalobcu nedôvodné plnenie. Počas celej doby trvania Pôvodného konania bol žalobca dlhodobo nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty, a to až do doby právoplatného skončenia konania vo veci.

8. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, čo odôvodnil tým, že podľa názoru žalovaného z obsahu podanej žaloby nie je zrejmé, akého konkrétneho porušenia spotrebiteľských noriem sa mal žalovaný dopustiť, pričom žalovaný na tomto mieste upozorňuje na skutočnosť, že v žalobe absolútne absentujú skutkové tvrdenia vo vzťahu k akémukoľvek porušeniu práv spotrebiteľa. Žalobca v tomto kontexte uviedol nasledovné: "Dôvodom pre zamietnutie žaloby žalovaného v Pôvodnom konaní bolo najmä porušenie ust. § 39 OZ, § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. a § 92 ods. 8 zákona o bankách.", pričom osobitne poukázal, no nijak nepreukázal dlhodobé nedôvodné vystavenie psychickému vypätiu.

9. Žalobca v podanej žalobe poukazuje na rozsúdenú vec vedenú na tamojšom súde, konkrétne rozsudok zo dňa 09.03.2023 sp. zn. 8Csp/192/2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16.05.2024, sp. zn. 3CoCsp/33/2023, kde si žalovaný (v postavení žalobcu) uplatnil od žalobcu (v postavení žalovaného) nárok na zaplatenie dlžnej sumy 3.219,45 € titulom zmluvy o splátkovom úvere č. 5060842771 (ďalej len "Zmluva"). V danej veci bolo zároveň skutkovo ustálené, že žalobcovi nebola spôsobená žiadna ujma z hľadiska jeho spotrebiteľských práv, pričom dôvodom zamietnutia žaloby (podanej zo strany tu žalovaného) bolo neunesenie dôkazného bremena, konkrétne podľa bodu 38. a 44. odôvodnenia rozsudku Okresného súdu:

"Žalobca o doručení výzvy zo dňa 23.11.2017 nepredložil doklad preukazujúci doručenie, prípadne odoslanie uvedenej výzvy. Tvrdenie žalobcu je v rozpore s tvrdením žalovaného, ktorý už vo svojom podaní doručenom súdu dňa 10.08.2021 namietal aktívnu legitímáciu žalobcu pre porušenie postupu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách pre nedoručenie uvedenej výzvy žalovanému. Podanie žalovaného s námietkou nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu bolo doručené žalobcovi dňa 07.09.2021. Žalobca ako odosielateľ žiadnym vhodným spôsobom doručenie výzvy žalovanému nezdokumentoval, neunesol teda dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že žalovanému bola bankou doručená uvedená výzva zo dňa 23.11.2017.

Žalobca teda nepreukázal základný predpoklad platného postúpenia pohľadávky, ktorej sa v konaní domáha, a ktorým bola splatnosť postupovaného záväzku. V zmysle vyššie uvedeného zmluva o postúpení pohľadávok je podľa § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 17 zákona č. 129/2010, § 92 ods. 8 zákona o bankách neplatná, teda žalobca nevstúpil do právneho postavenia pôvodného veriteľa zo zmluvy o úvere a jeho aktívna vecná legitímácia v konaní nie je daná, preto žalobcovi nemožno priznať ani nepremiľčané a neuhradené splátky do 13.03.2019. Keďže žalobca v konaní nepreukázal, že

sa platne a účinne stal veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie pred súdom, súd žalobu zamietol"

10. Vyššie uvedené závery odvolací súd potvrdil (t. j. potvrdil neunesenie dôkazného bremena).

11. Zákonodarca v ustanovení § 3 ods. 5 ZoOS jednoznačne stanovuje, že spotrebiteľ sa môže domáhať ochrany svojho práva na súde a ak takéto porušenie práva úspešne uplatní, potom má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za takéto porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej ZoOS alebo osobitnými predpismi zodpovedá.

12. Na tomto mieste žalovaný, a to aj v súvislosti s vyššie uvedenými skutočnosťami, poukazuje na recentné uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky so sp. zn. 1Cdo/107/2021 z 28.02.2023.

13. Žalovaný v súvislosti s nedostatkom pasívnej vecnej legitímácie, najmä (avšak nielen) vo vzťahu k primeranému finančnému zadosťučineniu, poukazuje na recentnú zbierku stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnuté súdov Slovenskej republiky č. 4/2022 (ktoré rozhodnutia majú povahu judikatórnu).

14. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. augusta 2022, sp. zn. 7 Cdo 80/2020 (R 47/2022) "Zodpovedným subjektom, od ktorého je možné požadovať primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nemusí byť iba jedna zo sporových strán v súdnom konaní, v ktorom bol spotrebiteľ úspešný." V citovanej veci 7 Cdo/80/2020 si spotrebiteľia (žalobcovia) uplatnili nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia priamo od banky napriek postúpeniu pohľadávky. Základom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia (naplnenie zákonnej hypotézy) pre spotrebiteľov bola ich účinná obrana v konaní o žalobe na plnenie, ktorá predchádzala žalobe o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, a ktorá mala za následok zamietnutie žaloby o plnenie (dlžnej sumy titulom spotrebiteľského úveru). Žalobu o plnenie však nepodával veriteľ podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ale postupník na základe zmluvy o postúpení pohľadávky (ako tomu bolo v tomto prípade v predchádzajúcom-základnom spore). Inak povedané, za porušenie práv spotrebiteľa nezodpovedal postupník (ako to žalobca posudzuje a udáva v tomto spore) ale postupca (banka) a Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil, že postupca (banka), a nie postupník (žalovaný, predtým žalobca), je pasívne vecne legitimovaným subjektom pre podanie takejto žaloby, nakoľko len banka sa ako veriteľ mohla dopustiť porušenia povinností uložených zákonom (napr. neplatné postúpenie, dojednanie obsahu spotrebiteľskej zmluvy). Žaloba žalovaného však bola zamietnutá z dôvodu neunesenia dôkazného bremena, čo je rozdiel oproti určaniu toho, že sa dopustil porušenia nejakej konkrétnej spotrebiteľskej normy.

15. Podľa názoru žalovaného, aj keď to explicitne z cit. rozsudku NS SR nevyplýva, výkladom analogie legis nemožno dospieť k inému záveru, než k tomu, že žalovaný (postupník) nielen, že nezodpovedná za akékoľvek porušenie spotrebiteľských práv, ale najmä nemôže byť pasívne vecne legitimovaným subjektom v konaní o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, keďže v tomto prípade prichádza do úvahy ako pasívne vecne legitimovaným subjektom len a výlučne postupca (banka) - avšak aj to len za podmienky (súdne) potvrdeného úspechu spotrebiteľa pri hájení svojich práv podľa osobitného zákona, k čomu v tomto prípade vôbec nedošlo (porušenie spotrebiteľských noriem).

16. Žalovaný teda iniciovaním uvedeného konania, resp. ostatnými úkonmi v súvislosti s odkúpením domnej pohľadávky nielenže neporušil žiadne spotrebiteľské práva žalobcu, ale ani mu nespôsobil žiadnu ujmu. Priznanie osobitného zadosťučinenia z dôvodu úspechu v súdnom spore, bez preukázania naplnenia hypotézy vyžadovanej v § 3 ods. 5 ZoOS, by bolo preto vybočením zo základných princípov civilného sporového poriadku, ktorý stanovuje rovné postavenie strán sporu a spravodlivú ochranu práv a právom chránených záujmov.

17. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia za takéhoto stavu, kedy neexistuje zákonný dôvod na to, aby žalovaný zodpovedal za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu by podľa názoru žalovaného znamenalo výklad § 3 ods. 5 ZoOS contra legem (nakoľko zákonodarca umožňuje priznať takýto nárok len voči osobe, ktorá za porušenie spotrebiteľských práv zodpovedá).

18. Žalobca musí brať na vedomie, že podľa civilného sporového poriadku opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy, ani citáciou textácie odôvodnenia rozsudku, pričom na tejto povinnosti nič nemení ich spotrebiteľský status, o to viac, ak je kvalifikovane právne zastúpený. Žalovaný uvádza, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia v rozsahu údajne porušených spotrebiteľských práv, z ktorého dôvodu je na mieste, aby sa súd zaoberal aj týmto dôvodom zamietnutia žaloby. Podľa názoru žalovaného sa jedná o bezúspešné uplatnenie práva, najmä v časti požadovanej výšky údajného primeraného finančného zadosťučinenia, ktorá je zjavne v rozpore s akýmkoľvek ráciom dotknutých právnych predpisov. Uvedený postup žalobcu sa javí ako zneužitie noriem slúžiacich na ochranu spotrebiteľa, kedy spotrebiteľ môže pred súdom uplatniť akúkoľvek vyfabrikovanú sumu (napr. aj milión eur), avšak nič neriskuje, keďže aj priznanie určitej výšky finančného zadosťučinenia (napr. len symbolické euro) bude stále znamenať úspech v konaní a s tým korešpondujúci výrok o náhrade trov konania v rozsahu 100 %.

19. Žalobca - bez predchádzajúcej (predžalobnej výzvy), podal žalobu, ktorou sa domáha primeraného finančného zadosťučinenia v polovici hodnoty sumy, ako bola pôvodne žalovaná žalovaným v predchádzajúcom konaní, ale vôbec nie je zrejmé (tobôž preukázané), akého konkrétneho porušenia spotrebiteľského práva sa mal žalovaný dopustiť a prečo práve polovica ním uplatňovanej sumy je zákonom predpokladanou sumou, na ktorú by mal mať žalobca v tomto konaní nárok titulom primeraného finančného zadosťučinenia.

20. Len sama skutočnosť, že tu bol v minulosti spor o zaplatenie dlžnej sumy, ktorý veriteľ nevyhral z dôvodu neunesenia dôkazného bremena, ešte automaticky neznamená, že sú splnené základné zákonné predpoklady pre inkasovanie akéhosi primeraného finančného zadosťučinenia v prospech spotrebiteľa.

21. Žalobca ani neoslovil žalovaného pred týmto konaním o zmierlivé riešenie veci, preto žalovaný v tejto súvislosti navrhuje, aby súd aj pre prípad akéhokoľvek úspechu žalobcu aplikoval § 257 CSP a nepriznal trovy inak úspešnému žalobcovi za takéto konanie, ktoré žalovaný nemôže hodnotiť inak ako vyslovene súdichtivé (na spôsob: "tu ideme na istotu"). Okrem vyššie uvedeného žalobca čerpal na základe zmluvy sumu 2.000,- €, pričom je nesporným skutkovým tvrdením uvedeným ešte v pôvodnej žalobe (pričom bezúročnosť úveru nebola súdom určená), že žalobca dlhuje žalovanému len na istine celkom 1.766,59 €, o ktorú sumu sa fakticky na úkor veriteľa obohatil, preto je priam zarážajúce, že vedie konanie o zaplatenie akéhokoľvek "primeraného" finančného zadosťučinenia, nieto ešte v žalobcom požadovanej výške.

22. Žalovaný zároveň uvádza, že je potrebné dôrazne odmietnuť ničím nepodloženú výšku požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia, ktorú žalobca požaduje.

23. Z praxe tamojšieho súdu (vrátane nadriadeného) je známe, že všeobecné súdy priznávajú finančné zadosťučinenie v priemere vo výške 100,- €, nie samozrejme paušálne (za individuálneho posúdenia skutočného porušenia, správania sa dlžníka / dodávateľa atď.).

24. Je neprípustné, aby dlžník požadoval vyfabrikované finančné zadosťučinenie (na spôsob: "dajme viac, veď keď tak súd prizná menej") na úkor obchodníka - niečo takéto zjavne neplní účel a funkciu právnej normy. Uvedené sa vymyká akejkoľvek logike veci ako aj regulácie ochrany spotrebiteľa, pričom žalobca toto postavenie zjavne nadužíva napriek tomu, že mu bola poskytnutá plná ochrana zo strany štátnej moci v predchádzajúcom konaní. Evidentne bude výška primeraného finančného zadosťučinenia vždy posudzovaná s ohľadom na viaceré aspekty zmluvného vzťahu medzi dlžníkom a veriteľom.

25. Z uvedeného by teda malo byť zrejmé, že primerané finančné zadosťučinenie nemá mať povahu sankcie za primárne porušenie spotrebiteľského práva, keďže nie je konštruované za jeho primárne porušenie (nárok naň nevzniká za prvotné porušenie práva alebo povinnosti zodpovednou osobou), ale len, tak ako to výslovne vyplýva aj z jeho označenia, povahy zadosťučinenia (odmeny) za aktivitu spotrebiteľa.

26. Keďže tento nárok pritom vzniká až dodatočne po prvotnom porušení, a to výlučne v závislosti od následnej aktivity spotrebiteľa (či porušenie práva alebo povinnosti uplatní na súde), napr. zrejme najmä ak zodpovedná osoba nevyhovie jeho (oprávnenej) "reklamácii", resp. požiadavke, alebo vyvíja aktivity, pre ktoré spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti na súde, preto aj pri určení jeho primeranej výšky by sa tak malo zohľadňovať zjavne najmä (už len) okolnosti po primárnom porušení a

následné konanie zodpovednej osoby a jej dodatočný postoj a reakcia k záujmom spotrebiteľa, a teda či sa následne v súvislosti s tým chovala tak, aby k súdnemu sporu ďalej prípadne už ani vôbec nemuselo dôjsť (a spotrebiteľ nemusel svoje práva uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní).

27. Spotrebiteľ tak teda v tomto nemá právo na vymáhanie a inkasovanie akejkoľvek sankcie za primárne porušenie práva, ale len na primerané finančné zadosťučinenie za následné úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti v súdnom konaní.

28. Na základe vyššie uvedeného považuje žalovaný žalobcu za nedôvodnú nie len z dôvodu jej praktickej bezobsažnosti ohľadom rozhodujúcich skutočností údajného porušenia spotrebiteľských noriem a úspešného uplatnenia spotrebiteľských práv na súde, ale aj čo do uplatnenej a ničím bližšie nezdôvodnenej výšky "primeraného" finančného zadosťučinenia, ktorá je svojou povahou šikanózna a rozporná s dobrými mravmi. Pôvodné konanie pritom dopadlo tak ako dopadlo len preto, že žalovaný (tam žalobca) neunesol dôkazné bremeno čo do lege artis postupu veriteľa (nezdokladovanie riadneho doručenia výziev), pričom k žiadnemu porušeniu konkrétneho práva na úkor spotrebiteľa nedošlo (naopak spotrebiteľ porušil svoje zmluvné povinnosti plniť riadne a včas - nesplatil ani len istinu).

29. Uvedené konanie(a) iniciované žalobcom preto nemožno podľa názoru žalovaného označiť inak, ako učebnicovým príkladom zneužitia (spotrebiteľského) práva, ktoré nesmie požívať súdnu ochranu.

30. Žalobca vo svojej žalobnej replike uviedol, že pre vznik práva na PFZ sa nevyžaduje, aby vznikla žalobcovi (v Pôvodnom konaní žalovanému) nejaká ujma. Postačuje iba hrozba vzniku ujmy.

31. Ak by sa žalobca nebol proti žalobe podanej žalovaným v Pôvodnom konaní aktívne bránil, vznikla by ujma na jeho strane najmenej vo výške 3.219,45 eur (s príslušenstvom by výška ujmy ďaleko presiahla sumu 5.000 eur).

32. Aktívnu legitímáciu na podanie tejto žaloby dáva žalobcovi priamo zákon, a to § 3 ods. 5 posledná veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého má spotrebiteľ nárok na PFZ, ak na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Nemusí tak ísť o porušenie práv žalobcu ako spotrebiteľa, ale o skonštatovanie porušenia akýchkoľvek predpisov zo strany žalovaného konajúcim súdom.

33. Zodpovedným subjektom za porušenie je vždy ten, kto bol stranou sporu v Pôvodnom konaní. Tento záver podporuje aj súčasná judikatúra.

34. Najvyšší súd Rozsudkom sp. zn. 7 Cdo/237/2021 zo dňa 30.03.2023 dovolanie žalovanej (dodávateľa) zamietol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne:

"Najvyšší súd, vychádzajúc z obsahu na vec sa vzťahujúcej právnej normy (bod 14), na základe vyššie uvedených dôvodov odvolacieho súdu a rozhodnutí dovolacieho a ústavného súdu (body 15 až 16.2) uzatvára, že v rozsahu vecného posúdenia nastolenej dovolacej otázky (bod 11 in fine) boli právne závery odvolacieho súdu správne a právne konformné. (Aj) podľa názoru dovolacieho súdu ak si žalovaná v predchádzajúcom spore neúspešne uplatnila spotrebiteľskú pohľadávku proti žalobcovi (spotrebiteľovi), pričom dôvod jej neúspechu spočíval v nepreukázaní aktívnej vecnej legitímácie (iba) v dôsledku nedodržania zákonných podmienok uvedených v § 92 ods. 8 ZoB, potom nesie prípadnú zodpovednosť voči spotrebiteľovi v súvislosti s požadovaným finančným zadosťučinením v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pôvodný veriteľ (banka), alebo ten, na koho bola spotrebiteľská pohľadávka postúpená (bod 16 in fine). "

35. Na podporu právnych záverov uvedených v Rozsudku NS SR sp. zn. 7 Cdo/237/2021 poukazuje žalobca aj na Uznesenie Ústavného súdu SR z 25.02.2021 sp. zn. II. ÚS 97/2021, v ktorom ústavný súd quasimeritórny rozhodnutím odobril právne závery odvolacieho súdu, ktorý priznal žalobcovi (spotrebiteľovi) finančné zadosťučinenie (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.) vo vzťahu k veriteľovi (postupníkovi), hoci tento namietal, že nie je pasívne vecne legitimovaný v spore (keď tak, jeho právny predchodca, pozn.), pričom odvolací súd uviedol, že na veci nemôže zmeniť nič ani tvrdenie odvolateľa, že úverovú zmluvu so žalobkyňou neuzatváral on, ale jeho právny predchodca, lebo bol to práve žalovaný, ktorému v konaní OS Prešov pod sp. zn. 14Csp/327/2017 bolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí žaloby.

36. Ak má primerané finančné zadosťučinenie (v texte aj ako „PFZ“) reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať.

37. V skutkovo a právne obdobných veciach poukazujeme na najnovšie rozhodnutia, a to rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 22CoCsp/22/2024-166 zo dňa 28. 11. 2024, ktorým bola priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia 1 500,- eur, a rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 7CoCsp/9/2024 - 138 zo dňa 28. 11. 2024, ktorým bola priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia 500 eur, t.j. viac ako 50 % zo sumy požadovanej dodávateľom nedôvodnou žalobou v tzv. základnom konaní. Rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp.zn. 10Csp/99/2023 zo dňa 27.02.2025 bolo v obdobnej veci žalobcovi dokonca priznané PFZ vo výške 2.000 eur, čo bolo takmer 50% z istiny, uplatnenej žalovaným v pôvodnom konaní. Mestský súd Košice vo svojom Rozsudku sp.zn. K3-16Csp/106/2023 zo dňa 20.12.2023 v konaní o primerané finančné zadosťučinenie zaviazal žalovaného (dodávateľa) zaplatiť žalobcovi (spotrebiteľovi) sumu vo výške 1.680,30 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

38. Účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný. Poskytnutie zadosťučinenia nie je sankcia za samotnú existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadosťučinení obsiahnutý.

39. Pre naplnenie všetkých funkcií tejto sankcie nestačí, aby bola určená len v akejsi symbolickej výške. Práve naopak, reparačne, preventívne a satisfakčne môže pôsobiť len výška priznaného PFZ, bližiacia sa jednej polovici pohľadávky uplatnenej žalovaným voči žalobcovi v Pôvodnom konaní.

40. Len takto priznaná suma môže predstavovať primerané zadosťučinenie žalobcu za stav, ktorý si musel vytrpieť v dôsledku vyvolaných súdnych konaní, ktoré samé o sebe predstavuje nadmernú psychickú záťaž, ku ktorej sa navyše pridružujú obavy z možného výsledku sporu a jeho následkov na rodinný a sociálny život žalobcu.

41. Žalovaný zavádzal súd, keď tvrdil, že žalobca "sa domáha priznania PFZ v polovici hodnoty sumy, ako bola pôvodne žalovaná žalovaným v predchádzajúcom konaní".

42. V Pôvodnom konaní sa žalovaný domáhal od žalobcu sumy 3.219,45 eur a v tomto konaní si žalobca doteraz uplatňoval "iba" sumu 600 eur, čo nebolo ani 20 % zo sumy, uplatnenej žalovaným v Pôvodnom konaní.

43. Vzhľadom k aktuálnej judikatúre, najmä s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo/237/2021 zo dňa 30.03.2023, ktorý "odobril" priznanie PFZ vo výške 50% zo sumy uplatnenej žalovaným v Pôvodnom konaní (podobne aj Mestský súd Košice vo svojom Rozsudku sp. zn. K3-16Csp/106/2023 zo dňa 20.12.2023), týmto žalobca rozširuje žalobu a žiada, aby konajúci súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.600,- eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

44. Žalovaný vo svojej duplike uviedol, že podľa jeho názoru z obsahu podanej žaloby a ani repliky naďalej nie je zrejmé, akého konkrétneho porušenia spotrebiteľských noriem sa mal žalovaný dopustiť. V rámci repliky žalobca sumarizuje všeobecné východiská ohľadne primeraného finančného zadosťučinenia (PFZ), no bez zrejmej súvislosti k prebiehajúcemu konaniu.

45. Žalobca uvádza, že by mu vznikla ujma najmenej vo výške 3.219,45 €, ak by sa v pôvodnom konaní aktívne nebránil. Takéto tvrdenie žalobcu je nedôvodné, nepreukázané a skresľujúce. V tejto súvislosti v prvom rade žalovaný poukazuje na skutočnosť, že v pôvodnom konaní bezúročnosť úveru nebola súdom určená.

46. Je nesporným skutkovým tvrdením žalovaného (§ 151 ods. 1 CSP), že žalobca dlhuje žalovanému (resp. veriteľovi) len na istine celkom 1.766,59 €, o ktorú sumu sa fakticky na úkor veriteľa obohatil, pretože ju nemal a ani nemá ambíciu žalovanému, či pôvodnému veriteľovi, splatiť. Ak niekomu vznikla

akákoľvek ujma titulom neplnenia si svojich zmluvných povinností, potom je to veriteľ, ktorý poskytol peňažné prostriedky v prospech dlžníka a dlžník mu tieto nesplatil. Je zarážajúce, ak v tejto súvislosti žalobca hovorí o akekoľvek ujme na jeho strane.

XX. To, čo si žalobca vysvetľuje ako hroziacu ujmu, možno objektívne nazvať dlžnou sumou žalobcu voči veriteľovi, ktorú nesplatil. Zároveň z logiky veci nejde o ujmu, ak si veriteľ uplatní nezaplatenú pohľadávku voči dlžníkovi - ide o uplatnenie práva veriteľa a donútenie dlžníka splniť si svoju zmluvnú povinnosť po márných pokusoch o mimosúdne vyriešenie veci. Koniec koncov údajná hroziaca ujma mu bola refundovaná v podobe priznania trov.

48. Neseďí pritom ani výška údajnej (domnelej) ujmy, lebo o údajnej ujme by bolo možné polemizovať nanajvýš v časti prevyšujúcej inak nespornú a nesplatenú istinu pohľadávky, aj to len za predpokladu, že by súd určil bezúročnosť úveru, k čomu nedošlo.

49. Argumentácia žalobcu preto v tejto časti nielen neseďí, ale sa zákonite javí účelová a nepreukázaná.

50. Žalobca ďalej s poukazom na rozsudok sp. zn. 7Cdo/237/2021 zo dňa 30.03.2023 rozširuje žalobu a požaduje, aby súd rozhodol o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia (PFZ) v rozsahu 1.600,- € namiesto pôvodne uplatnených 600,- €.

51. K uvedenému žalovaný považuje za potrebné v prvom rade uviesť, že takéto konanie žalobcu do bodky (konkludentne) potvrdzuje tvrdenia a názor žalovaného ohľadom skutočného účelu podanej žaloby v tejto veci. Evidentne takéto rozšírenie už nemá nič spoločné so záujmom spoločnosti na ochrane spotrebiteľských práv vo všeobecnosti. Žalobca prv požadoval titulom tvrdeného porušenia jeho spotrebiteľských práv určitú sumu PFZ (600 €), ktorú bez relevantného preukázania čo i len pôvodne tvrdeného porušenia (vo výške 600,- €), následne navýšil na 1.600,- €.

XX. Je evidentné, že ak by mal žalobca za preukázané porušenie jeho spotrebiteľských práv v tejto širšej výške, učinil by tak už prostredníctvom podanej žaloby a nie až v replike. Žalobca teda mení a manévruje v rozsahu údajne porušených práv na jeho strane a možno v tomto ohľade konštatovať, že "skúša" v pravom slova zmysle vyťažiť z jeho spotrebiteľského statusu čo najviac, a to aj bez relevantného zdôvodnenia takto požadovanej výšky PFZ v konkrétnom prejednávacom spore - jednoduchým poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v inej veci.

53. Žalobca v tejto súvislosti pritom neprodukuje žiadne relevantné tvrdenia (tobôž dôkazy), pričom len poukazuje na rôznorodú prax všeobecných súdov ohľadom výšky priznaného PFZ, ktorými tamojší súd nie je viazaný. Žalovaný taktiež prezentoval rozhodnutia, kde však súdy dospeli k úplne iným záverom. Je evidentné, že priznanie PFZ nebude automaticky polovica z uplatnenej istiny veriteľom v základnom konaní. Takáto paušalizácia neprichádza do úvahy, pričom je zrejmé, že vždy bude súd posudzovať ten ktorý prípad individuálne, berúc do úvahy všetko, čo je pre rozhodnutie v konkrétnej veci významné. Inak povedané, na desať žalobcom predložených rozhodnutí ohľadom PFZ sa nájde dvadsať iných, kde všeobecné súdy dospeli k odlišným právnym záverom. S poukazom na iura novit curia nemá význam súd zahlcovať obdobnými rozhodnutiami, keďže sú mu z jeho úradnej činnosti známe.

54. Nenáležitú sú tiež závery žalobcu ohľadom akéhosi "hrania na city" súdu, pričom obdobné hodnotiace stanoviská sú vo vzťahu k predmetu tohto (ale aj hociktorého iného civilného sporového) konania bez právneho významu a nasvedčujú skôr argumentačnému deficitu na strane toho, kto nimi argumentuje. Na základe uvedeného preto žalovaný zastáva názor, že okrem generálneho odmietnutia takýchto nadbytočných záverov žalobcu sa nevyžaduje zo strany žalovaného k takýmto tvrdeniam žalobcu žiadny ďalší komentár s výnimkou toho, že sú plne aplikovateľné práve na žalujúcu stranu.

55. Žalovaný sa domnieva, že žalobca podal žalobu na súd bez relevantného odôvodnenia, spoliehajúc sa na súd aby tento konal a dokazoval v jeho mene a priznal mu akékoľvek plnenie, nič neriskujúc aj uplatnením vyššieho nároku (keďže priznanie aj len symbolického eura titulom PFZ bude znamenať 100 % úspech na trovách žalobcu).

56. Uvedené konanie(a) iniciované žalobcom preto nemožno podľa názoru žalovaného označiť inak, ako učebnicovým príkladom zneužitia (spotrebiteľského) práva, ktoré nesmie požívať súdnu ochranu.

57. Na pojednávanie dňa 20.11.2025 sa žalobca aj žalovaný prostredníctvom ich právnych zástupcov pridržali svojich skorších písomných podaní.

58. Za nesporné skutočnosti súd považoval, že :

- žalobca uzatvoril so Slovenskou sporiteľňou, a.s. zmluvu o úvere,
- v predchádzajúcom konaní sp. zn. 8Csp/192/2020 bola zamietnutá žaloba postupníka (EOS KSI Slovensko, s.r.o.) voči žalobcovi pre neplatnosť postúpenia pohľadávky,
- v pôvodnom konaní sp. zn. 8Csp/192/2020 sa žalovaný domáhal uhradenia sumy 3.219,46 eur, z čoho istina, ktorú žalobca mal, činila 1.766,59 eur,
- žalobcovi bol právnym predchodcom žalovaného poskytnutý úver vo výške 2.000 eur a poslednú splátku mal uhradiť 18.8.2020.

59. Za sporné mal súd to:

- či žalovaný je alebo nie je pasívne vecne legitimovaný,
- či má žalobca nárok na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému,
- či došlo k porušeniu spotrebiteľských práv alebo povinností žalobcu ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. ak v základnom konaní (žaloba vedená pod sp. zn. 8Csp/192/2020) nebolo meritórne rozhodnuté o porušení spotrebiteľských práv žalobcu žalovaným, pretože žaloba bola zamietnutá pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu,
- aká je miera zavinenia žalovaného na porušení spotrebiteľského práva, keď neplatné právne úkony spojené s mimoriadnym vyhlásením splatnosti úveru, ktoré predchádzalo postúpeniu pohľadávky, nebolo vykonané žalovaným, ale jeho právnym predchodcom, Slovenskou sporiteľňou a.s.,
- či neplatné postúpenie pohľadávky zakladá nárok na priznanie finančného zadosťučinenia,
- či výkon práva na zadosťučinenie je v súlade s dobrými mravmi, teda či samotný žalobca si splnil povinnosti s úveru, či riadne splácal úver, či nebol v omeškani,
- či nejde o zneužitie práva zo strany žalobcu,
- či by nedošlo k profitovaniu žalobcu zo svojho vlastného porušenia povinnosti.

60. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

61. Po vykonanom dokazovaní mal súd preukázané, že žaloba žalobcu nie je opodstatnená.

62. Žalobca si voči žalovanému uplatnil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia (ďalej len ako "PFZ") podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa z dôvodu, že v konaní na tunajšom súde č.k. 8Csp/192/2020, v ktorom žalovaný žalobcu žaloval, bol nakoniec žalobca úspešný, keďže súd právoplatne žalobu zamietol. Celú svoju žalobu postavil na de facto objektívnej zodpovednosti akéhokoľvek subjektu, ktorý si voči spotrebiteľovi uplatní akýkoľvek, hoci aj domnelý nárok, ktorého sa nakoniec nedomôže, teda sa spotrebiteľ úspešne ubráni.

63. Súd pôvodnú žalobu zamietol však z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, keďže konštatoval, že žalobca (v pôvodnom konaní) nepreukázal základný predpoklad platného postúpenia pohľadávky, ktorej sa v konaní domáha, a ktorým bola splatnosť postupovaného nároku. Súd v pôvodnom konaní konštatoval, že zmluva o postúpení pohľadávok je podľa § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 17 zákona č. 129/2010 a podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách neplatná, teda žalobca nevstúpil do právneho postavenia pôvodného veriteľa zo zmluvy o úvere a jeho aktívna vecná legitímácia v konaní nie je daná, preto žalobcovi nemožno priznať ani nepremičané a neuhradené splátky do 13.03.2019. Súd tu teda konštatoval, že postupník - EOS KSI Slovensko s.r.o. sa nestal platne veriteľom

uplatnenej pohľadávky a to z dôvodov na strane postupcu - SLSP, a.s.. Postupník teda nevstúpil do pozície dodávateľa a nevstúpil do žiadneho právneho vzťahu so žalovaným - spotrebiteľom.

64. Súd v pôvodnom konaní nekonštatoval žiadne porušenie práv spotrebiteľa zo strany postupníka, pretože všetky vytknuté porušenia právnych predpisov súd konštatoval na strane postupcu ako pôvodného veriteľa uplatnenej pohľadávky a ako dôsledok porušenia týchto zákonných predpisov súd v pôvodnom konaní ustálil neplatnosť postúpenia pohľadávky a nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

65. Žalovaný sa v tomto následnom konaní bránil voči žalobe predovšetkým argumentom nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, keďže on si iba voči spotrebiteľovi uplatnil na neho postúpenú pohľadávku, avšak práva spotrebiteľa reálne porušil jeho právny predchodca - postupca (SLSP, a.s.), čo súd aj konštatoval v konaní č.k. 8Csp/192/2020.

. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 a sp. zn. 1Cdo/107/2021). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy, a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. V danom prípade meritum veci nespočívalo v ujme spotrebiteľa, ale v posúdení pasívnej vecnej legitímácie žalovaného.

67. Vyššie uvedená zákonná podmienka, ktorú popísal NS SR, v danom prípade nebola naplnená, keďže súd v pôvodnom rozhodnutí nejudikoval žiadne porušenie práv spotrebiteľa zo strany EOS KSI, s.r.o., ale zo strany jeho právneho predchodcu - SLSP, a.s. a neurčil ani žiadnu neprijateľnú zmluvnú podmienku. Súd žalobu zamietol pre neodstrániteľný nedostatok podmienok konania, ktorým bola absencia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, keďže konštatoval, že postúpenie uplatnenej pohľadávky bolo neplatné. Samotný vyššie citovaný § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa predpokladá uplatnenie PFZ voči tomu "kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá". Z uvedenej zákonnej dikcie je zrejmé, že táto zodpovednosť musí byť náležite preukázaná a musí byť zrejmé, aké právo spotrebiteľa bolo zodpovedným subjektom porušené.

XX. Žalovaný nemohol porušiť práva spotrebiteľa, pretože sa nikdy vo vzťahu k nemu nestal dodávateľom, keďže sa nikdy platne nestal veriteľom pohľadávky vzniknutej zo spotrebiteľského úverového vzťahu. Samotné vedenie sporu o pohľadávku nemožno kvalifikovať ako porušenie spotrebiteľských práv, pretože ide o výkon procesného práva, nie o dodávateľskú praktiku, ktorá bola spôsobilá privodiť spotrebiteľovi ujmu. Žalovaný neporušil žiadne spotrebiteľské právo žalobcu, pre ktoré by mohol súd uvažovať o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobca v tomto smere ani neunesol dôkazné bremeno, keďže v priebehu sporu nedokázal jednoznačne označiť spotrebiteľské právo, ktoré malo byť konaním alebo opomenutím žalovaného, porušené.

69. V judikatúre existuje aj opačný právny názor vyjadrený v žalobcom predloženom rozsudku Najvyššieho súdu SR č.k. 7Cdo/237/2021 zo dňa 30.3.2023, ktorý hovorí, že pasívna vecná legitímácia v tomto prípade vyplýva objektívne už len zo skutočnosti, že dodávateľ neúspešne žaloval spotrebiteľa, ktorý sa úspešne ubránil. Podľa tohto rozhodnutia má spotrebiteľ možnosť sa rozhodnúť, či ako pasívne vecne legitimovaného označí pôvodného veriteľa alebo toho, na koho bola spotrebiteľská pohľadávka postúpená. Podľa názoru konajúceho súdu by však tento prípad prichádzal do úvahy, keby súd pôvodnú žalobu zamietol z meritorých dôvodov a nie z dôvodu nedostatku podmienok konania, pretože inak by dochádzalo k neprimeranému extenzívnemu výkladu § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. V zmysle takto predloženého výkladu by bolo možné pri použití argumentum ad absurdum žalovať o priznanie PFZ v podstate kohokoľvek, kto sa voči žalobcovi ako spotrebiteľovi domáhal priznania plnenia na prvý pohľad opierajúceho sa o spotrebiteľský vzťah, aj keď by nakoniec bolo preukázané, že nikdy nebol jeho účastníkom a nemá s ním nič spoločné. Takýto účel jednoznačne nevyplýva z predmetnej zákonnej normy § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Účelom tejto normy je odradiť neúspešného dodávateľa, aby si aj voči ostatným spotrebiteľom uplatňoval rovnaké nároky, ktoré už súdy judikovali ako nezákonné alebo neprimerané.

70. Súd nárok žalobcu preskúmal aj z hľadiska dobrých mravov v zmysle § 3 ods. 1 OZ. O rozpor s dobrými mravmi ide predovšetkým vtedy, ak medzi plnením jednej strany a protiplnením druhej strany vznikne neprimeraný nepomer alebo, ak by priznanie nároku viedlo k hrubo nevyváženému a právne neprijateľnému výsledku.

71. V danom prípade žalobca nesplnil svoje zmluvné povinnosti, zostal v omeškaní so splácaním úveru a nesplatil ani istinu pôvodného úveru. Zároveň sa však domáha priznania PFZ len na základe procesného pochybenia na strane domnelého veriteľa pohľadávky. Jeho úspech v predchádzajúcom konaní nevyplýval z oprávnenosti jeho obrany voči nároku, ale z dôvodu, že veriteľ nebol oprávnený uplatňovať pohľadávku, keďže nebol jej hmotnoprávnym nositeľom. Priznanie PFZ by za takýchto okolností znamenalo neprimerané zvýhodnenie spotrebiteľa, ktorý sám porušil svoje zmluvné povinnosti, a viedlo by k narušeniu rovnováhy medzi právami a povinnosťami zmluvných strán. Takýto postup by predstavoval zneužitie práva, čo je v rozpore s dobrými mravmi. V konečnom dôsledku pri priznaní PFZ teda znamenalo odmenu za neplnenie povinností spotrebiteľa a zároveň sankciu voči osobe, ktorá ani nie je právne zodpovedná.

72. Vzhľadom na uvedené súd žalobu zamietol pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, ktorý nie je subjektom, ktorý v danom prípade zodpovedá za porušenie práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa.

73. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a vzhľadom na plný úspech žalovaného v spore mu priznal súd náhradu trov konania v pomere 100 %.

74. Dôvody pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP súd v danom prípade ani po náležitom skúmaní nezistil.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v § 365 odseku 1 CSP (viď. vyššie), ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.